

af Fællesskabets institutioner. I praksis konsulteres Udvalget meget ofte uden for de i Traktaten fastlagte tilfælde.

Afsnit II

Finansielle bestemmelser (artiklerne 199–209)

Ifølge traktatens oprindelige ordlyd skulle Fællesskabets udgifter finansieres ved årlige bidrag fra Medlemsstaterne efter nærmere fastsatte fordelingsstal. Et af Kommissionen udarbejdet budgetforslag forelagdes Rådet til vedtagelse med kvalificeret flertal. Efter vedtagelsen blev budgettet af Rådet oversendt til Parlamentet til underretning og eventuel drøftelse. Ændringsforslag kunne stilles af Parlamentet, men Rådet traf med kvalificeret flertal afgørelse om stillede ændringsforslag skulle følges.

Ved Fusionstraktatens indførelse af fælles institutioner for de tre Fællesskaber og især ved Budgettraktatens gennemførelse af princippet om overgang til egne, direkte indtægter for Fællesskaberne er Traktatens oprindelige bestemmelser om finansiering erstattet af nye regler. Hovedpunkterne af disse regler er følgende:

For tiden indtil den 1. januar 1975 skal Fællesskabets udgifter i det væsentlige finansieres ved indtægter fra Fællesskabets særlige indførselsafgifter på landbrugsvarer, gradvis overtageelse af indtægterne fra den fælles ydre toldtarif samt gradvis faldende bidrag fra Medlemsstaterne. Fællesskabets budget udarbejdes af Kommissionen og forelægges for Rådet til afgørelse efter indhentet udtalelse fra Parlamentet. I medfør af en fælleserklæring, som Medlemsstaternes regeringer tiltrådte samtidig med undertegnelse af Traktaten af 22. april 1970, har Parlamentet mulighed for at træffe afgørelse om egne udgifter og foreslå ændret udgiftsfordeling, således at forslag herom anses for vedtaget af Rådet, med mindre det forkastes med kvalificeret flertal.

For tiden efter den 1. januar 1975 skal til Fællesskabets indtægter føjes bidrag, der svarer til provenuet af indtil ét procent-point af den i Medlemsstaterne da efter fælles retningslinier opkrævede merværdiafgift. Samtidig vil området for Parlamentets medbestemmelse over Fællesskabets budget blive øget.

Traktatens sjette del (artiklerne 210–248)

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Traktatens afsluttende bestemmelser omhandler Fællesskabets forhold på en række forskellige områder.

Der gives i artiklerne 210–211 bestemmelser af principiel karakter om Fællesskabet som juridisk person. Til disse slutter sig en protokol om rettigheder og immuniteter for Fællesskabet og for fremmede staters repræsentation ved dette. Omkring 80 stater har for tiden en repræsentation ved De europæiske Fællesskaber. I artiklerne 212–214 gives regler vedrørende Fællesskabets personale, og artiklerne 215–218 omhandler Fællesskabets virksomhed og retlige stilling i Medlemsstaterne.

Artikel 219 forpligter Medlemsstaterne til at afgøre tvister vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af Traktaten på den måde, som er fastsat i denne. Bestemmelserne herom findes i artiklerne 164–188, som er omtalt ovenfor. Medlemsstaterne antages herefter at være uberegtede til at indbringe tvister, som ifølge Traktaten henhører under Domstolens kompetence for anden afgørelsesmyndighed, men de er naturligvis ikke afskåret fra at søge tvister bilagt gennem forhandling.

Artikel 220 angiver rammerne for et videregående samarbejde mellem Medlemsstaterne om tilvejebringelse af ønskelig retsenhed inden for Fællesskabet gennem indgåelse af særlige traktater eller konventioner. Der nævnes som emner for sådanne konventioner ligestilling med hensyn til retslig beskyttelse for Medlemsstaternes statsborgere, afskaffelse af dobbeltbeskatning, gensidig anerkendelse af selskaber og gensidig anerkendelse af retsafgørelser. På grundlag af denne artikel har Medlemsstaterne indgået enkelte konventioner, således en konvention af 29. februar 1968 om anerkendelse af selskaber og andre juridiske personer og en konvention af 27. september 1968 om værneting og om fuldbyrdelse af afgørelser i borgerlige sager.

I henhold til artikel 221 bør Medlemsstaternes statsborgere som hovedregel nyde national behandling i andre Medlemsstater med hensyn til investeringer i selskaber, der er oprettet i overensstemmelse med en Medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende indenfor Fællesskabet. Denne regel følger